

forhandlinger under Jarrings ledelse. Israel var enig i afslutningen af en interimsaftale med understregning af, at et sådant arrangement var uden sammenhæng med resolution 242.

Af disse svar kunne udledes en række positive træk. Begge parter havde bekræftet deres vilje til fred. Begge havde på ny tilsluttet sig resolution 242's bestemmelser. Begge havde accepteret genoptagelse af Jarring-forhandlingerne og dermed implicit indirekte forhandlinger.

To ting stod efter Senegals opfattelse i vejen for en fortsættelse af Jarring-missionen. For det første tilbagetrækningen af israelske tropper fra besatte arabiske territorier i henhold til resolution 242's bestemmelser. For det anden konceptet om sikre og anerkendte grænser.

Efter Senegals opfattelse ville en fornyet forsikring fra Israel om, at det ikke søgte at annektere territorier i form af en erklæring herom til generalsekretæren give mulighed for en genoptagelse af Jarring-missionen.

III. Resolutionsforslagene.

Den 9. december 1971 fremlagde Afghanistan, Cameroun, Congo, Cypern, Ethiopien, Guinea, Indien, Indonesien, Iran, Jugoslavien, Malaysia, Mali, Mauritien, Mauritius, Nigeria, Pakistan, Senegal, Somalia, Spanien, Tanzania, Zambia og Ækvatorial Guinea et resolutionsforslag, der i den præambulære del henførte situationen i Mellemøsten til pagtens kap. VII ved anvendelse af ordene „en alvorlig trussel mod international fred og sikkerhed“, og i den operative del bl. a. påny bekræftede, at erhvervelsen af territorier ved magt er ulovlig, og at territorier, der således er besat, følgelig skal tilbagegives, anmodede generalsekretæren om at tage de nødvendige forholdsregler til at reaktivere Jarring-missionen, udtrykte fuld støtte til ambassadør Jarrings bestræbelser, med glæde bemærkede sig det positive svar, som Ægypten havde afgivet på ambassadør Jarrings memorandum af 8. februar 1971, opfordrede Israel til at svare positivt („respond favourably“) på ambassadør Jarrings memorandum og opfordrede sikkerhedsrådet til om nødvendigt at overveje at træffe foranstaltninger i henhold til

de relevante artikler i pagten for at sikre resolutionens gennemførelse.

Barbados fremlagde samme dag et resolutionsforslag, som i sin operative del in extenso gav de forslag, som OAU's 10-mands-komité havde fremsat til Ægypten og Israel efter OAU-fredsmissionens to besøg i henholdsvis Cairo og Jerusalem. Forslagene omfatter følgende dele:

De to parter accept af genoptagelse af indirekte forhandlinger under ambassadør Jarrings auspicer og inden for rammerne af resolution 242 (1967) for at nå frem til en fredsftale;

de to parter accept af en interimsaftale om Suezkanalens genåbning og stationering af FN-tropper mellem de ægyptiske og israelske linier på den østlige kanalbred;

de to parter accept af, at „sikre og anerkendte grænser“ skal fastlægges i fredsftalen;

de to parter accept af, at en løsning på sikkerhedsproblemerne bør findes inden for en FN-garanti, ved oprettelsen af demilitariserede zoner og med internationale styrkers tilstedeværelse på visse strategiske punkter;

de to parter accept af, at bestemmelserne om tilbagetrækning fra besatte områder indføres i fredsftalen; og endelig

de to parter accept af stationering af internationale styrker i Sharm el-Sheik for at garantere fri sejlads for alle skibe gennem Tiranstrædet.

Barbados trak senere sit resolutionsforslag tilbage og fremsatte sammen med Ghana en række ændringsforslag til det førnævnte af Afghanistan m. fl. fremlagte resolutionsforslag, der uden at opregne de enkelte forslag fra OAU's 10-mands-komité tog sigte på at indføre bestemmelser i resolutionsforslaget, der gav udtryk for støtte til de af OAU's 10-mands-komité til parterne fremsatte forslag.

Costa Rica, El Salvador, Haiti og Uruguay fremlagde et forslag, der bl. a. gav udtryk for taknemmelighed for ambassadør Jarrings og OAU-fredsmissionens bestræbelser for at tilvejebringe fred i Mellemøsten, anmodede ambassadør Jarring om at fordoble sine anstrengelser for påny at skabe liv i forhandlingerne under hans ledelse,